

handlet færdig og er Lov, nemlig Loven om Rettens Pleje. Hvis det ærede Medlems Opfattelse var rigtig, vilde Konsekvensen være den, at han maatte bestræbe sig for, at der fremkom Lovforslag om at afskaffe Loven om Rettens Pleje eller, for saa vidt hans Modstand beror paa finansielle Hensyn, om at udsætte denne Lovs Ikrafttræden. Det er i hvert Tilfælde en mindre naturlig Fremgangsmaade at forhindre denne Lovs Ikrafttræden, uden at røre ved dens Indhold, paa den Maade, at man undlader at vedtage eller stemmer imod Vedtagelsen af de supplerende Lovforslag, mod hvilke man i og for sig ikke har noget at erindre. Jeg kan naturligvis ikke her optage med det ærede Medlem en Forhandling om Loven om Rettens Pleje. Den have vi behandlet, den er med sine Fortrin, sine mulige Mangler fuldstændig færdigbehandlet af begge Rigsdagens Ting og er jo nu to Gange bleven endelig vedtagen og er Lov. Jeg skal blot gøre nogle Bemærkninger til ganske enkelte Punkter, som det ærede Medlem fremdrog.

Det ærede Medlem talte om de Byrder for Almenheden, som den nye Lov vilde fremkalde, og henviste blandt andet til Nævningeinstitutionens Byrder for Almenheden og til, at denne Institution i det hele ikke nu havde den almindelige Tilslutning i Almenheden, som man ved Grundlovens Givelse forudsatte, den havde. Hertil vil jeg bemærke dette, at dersom Almenheden af Vælgere havde givet sine valgte Repræsentanter den Besked: vi ville ikke have denne Institution, vi ere kede af den, vi ønske den ikke, og havde det gennem de valgte Repræsentanter faaet et Udtryk f. Eks. i det andet Ting, vilde der sikkert ikke af Flertallet i dette Ting være rejst nogen Hindring mod ikke at indføre denne Institution. Thi jeg vil ikke sige om mig, men om mange af dem, som have stemt for Loven med dens Nævningeinstitution, at for dem har den Betragtning været afgørende, at naar det forlangtes af Almenhedens valgte Repræsentanter, at Grundlovsloftet skal opfyldes, ere ogsaa de, som i og for sig ikke ynde Institutionen, bundne til at efterkomme Lovens Paabud.

Jeg skal ikke heller indlade mig paa nogen Diskussion med det ærede Medlem om — som jeg sagde før — de store Goder og de store Fortrin, som Loven om Retsplejens Ordning byder. Det er ganske sikkert, at den byder Goder, som man i baade det borgerlige Livs Interesse og

for Strafferetsplejens Vedkommende maa betragte som meget betydelige Fremskridt. Nu bortser jeg ganske fra Nævningeinstitutionen, om hvilken jeg har talt, og fra de Mangler, som Ordningen kan have til den ene eller den anden Side, baade i deres Øjne, som ønskede, at man var gaaet videre, teoretisk, og i deres Øjne, som mente, at man kunde have bevaret mere af det bestaaende, end der er sket, og jeg vil da sige, at den ene Mangel, det ærede Medlem mente at finde, at Retsplejen ikke i de borgerlige Sager vil komme til at ligge saaledes for hver Mands Dør, at den havde den ønskelige Nemhed, er jo netop en af de Indrømmelser, som ere gjorte ved den nye Form for Retsplejen, at Vidneførsel hjemme er bevaret og Umiddelbarheden indskrænket i langt højere Grad, end det oprindeligt var Mening, netop for at Vidnerne ikke skulde behøve at rejse, og netop for at Afgørelsen af alle de mindre Sager kunde træffes hjemme.

Ja, mere finder jeg ikke Anledning til at udtale om en Sag, som ikke ligger for, thi det er ikke noget, vi skulle vedtage nu. Hele Loven om Rettens Pleje er færdig og vedtagen, og med Hensyn til det foreliggende Forslag er der ikke fra det ærede Medlems (Breinholt) Side gjort Indvendinger, som give mig Anledning til videre Udtalelser.

Med Hensyn til det særlige finansielle Punkt stiller det sig jo saaledes, at ved Behandlingen af Loven om Rettens Pleje have vi ogsaa behandlet dette Punkt, og inden Vedtagelsen vare vi fuldt oplyste om, hvorledes det stillede sig, hvilke forøgede Udgifter til Delinkventomkostninger det kunde medføre, hvilke forøgede Udgifter i Anledning af Dommerforøgelsen det kunde medføre; alt det vare vi paa det rene med, og det løb ikke saa stærkt op. Hvad vi ikke vare paa det rene med, men hvad vi heller ikke ere paa det rene med i Øjeblikket, er, om der virkelig skulde være en Hindring med Hensyn til Tilvejebringelse af Lokaler. Er der det, er der ikke andet for, end at Regeringen maa komme og sige til os: For Øjeblikket kunne vi ikke installere de nye Retter paa passende Maade, end ikke midlertidigt, derfor maa vi bede om Udsættelse, indtil Lokaler ere tilvejebragte. En saadan Udtalelse fra Regeringens Side foreligger jo ikke for os, og det have vi heller ikke forudset, idet man aldrig har tænkt sig andet, end at man maatte kunne gøre, som man har gjort andetsteds, hjælpe sig midlertidigt